

LBRIS

We know
books

Dana Fodor Mateescu

Povestiri din București

Gara din mine

Gara de Nord nu doarme niciodată. Ea suferă de insomnii superbe, sclipitoare, devastatoare. Zvâcnește ca o iapă nărvașă, încordată și îndrăgostită, așteptând.

Trenurile sunt copiii. Pleacă, se întorc, stau un timp la sânul ei de mamă, apoi iar pleacă departe.

Eu am crescut odată cu ea. Vreo 40 de ani am trăit-o și m-a trăit, am respirat-o și m-a respirat. Locuiam în apropiere și noaptea, din pătucul meu, îi auzeam locomotivele cum țipă. Când eram mică, o asemănam cu o biserică mare, vie, aurie privită de jos, de la nivelul meu. Zgomotele ei aveau un ecou ciudat, iar cântecul, care se auzea din când în când la megafoane, mă făcea să fiu veselă mereu.

Azi o simt altfel. Murdară, plânsă, cu unghiile netăiate, stingeră, cotropită, bolnavă, pișată pe fuste...

Oamenii se plimbă prin ea ca furnicile, odată cu mirosurile care-i inundă din toate părțile. Pulpe de pui și aripioare de la KFC, plăcinte cu mere, ștrudel cu brânză, pizza, covrigi cu mac, aurolac înțepător, fum de țigară ieftină.

Călătorii vorbesc multe, oftează ardeleneste, ungurește, în perfect simplu sau moldovenește, beau cafele de 1 leu de la automate, mestecă pateuri cu brânză dubioasă ori scuiță, vitejește, coji de semințe.

Gara ațipește, din când în când, toropită de căldură vara și amorțită de frig iarna. E gara mea și o iubesc.

Pe mine mă atrage mereu și, când nu pot să merg pe câmp sau prin centrul Bucureștilor, mă opresc direct la ea și-i privesc oamenii.

Bate un vânticel șmecher, târând după el, cine știe de unde, o aromă de tei. Mi-am luat o cafea de la automat și, bineînțeles, am uitat să-mi pun zahăr. E amară ca fierea. Prin fața mea trece un șuvoi cald de suflete. Boschetari ruși de lume, călători grăbiți, înceți, triști, nepăsători, săraci, mai puțin săraci, supraponderali majoritatea, cărunți, chelioși, blonzi, bruneti, cu negi, cu ochelari, cucoane parfumate, cu sprâncene pictate-tatuete și strâmbe, cu taioare și încălțate cu pantofi luați de la NIRO, cu tocuri înalte, femei de la țară, în șlapi, bărbați care duhnesc a alcool și-a ceapă, copii care plâng de sete sau de oboseală.

Linia 11. În față, tocmai a oprit trenul de Slobozia. Pe peron, pe scaune, o familie de amărâți așteaptă ceva. Sau pe cineva? Sunt binedispuși cu toții, de zici c-au câștigat la LOTO. Afară de un băiețel, de vreo opt ani, care doarme un somn cumplit, cu capul dat pe spate și gura deschisă. Parcă ar fi săpat tranșee cu scobitoarea.

O fetiță de nici doi ani aleargă după o mingiuță albastră, cam cât o mandarină. Cade, se ridică, iar fuge, iar cade. Mingiuța ajunge sub tren. Mi se strânge inima și sar de pe scaunul meu, care se hâțână. Fetița nu pățește nimic, pentru că un tip din gașca lor sare și i-o aduce. Fetița e fericită și începe să morfolească mingiuca-ntre dinți. Dintr-un cărucior se dă jos un alt copilăș; e și mai mic. E desculț. Îi văd tălpițele de păpușă. N-are un an, pentru că merge de-a bușilea. Prin gară! Printre picioarele călătorilor, pe sub scaunele de pe peron. A găsit ceva bun (așa crede el, săracul!), îl ia în mână și-l duce la guriță. E un chiștoc de țigară. Piticului nu-i place, n-are un gust bun. Îl aruncă și pleacă mai departe, în explorare. Se bagă pe sub scaune acum. Iar a găsit ceva. O fi o piatră? Nu. E o linguriță din plastic. Îi cresc dinții și-l mănâncă gingiile, precis. E nervos. Ia lingurița și-o ronțăie mulțumit. Cineva își aduce aminte și de el.

— Făăă, da' unde-i Alberto? We know

— Unde-i băiatu', fă? Albeeeertooo!

— Aaa, iete-l-ăi. Pă sup scaune. Hă! Hă!!

— Haidi, mă, ceă cauți acolo?, zbiară mă-sa bucuroasă. Na aci, pufuleți!

O locomotivă țipă, jupuită de vie, la linia 1. Îmi rămâne amăreala-n gât.

„Avem ciorapi dă bărbați, avem șosete dă damă, ieftine, ieftine...Avem ace dă siguranță și leucoplast.”, zice cu accent pe A, un băiat în pantaloni scurți. Mare comersant!

Lângă mine, o domnișoară cu geamantan și fustă scurtă se dă pe Facebook. Așteaptă trenul de Iași, precis. Are un iPhone de ultimă generație și unghii luuungi, pictate și neconvenționale. Nu pricep cum de reușește să trimită mesaje. Desface o ciocolată mare și începe s-o înfulece. În trei minute a înghițit-o pe toată. Aerul miroase dulce în jurul ei, acum. Pe un alt scaun, un bărbat mănâncă roșii cu pâine, ceapă și brânză. Alături are o bere la tablă. Merge!

O băbuță în negru moțăie odată cu gara. Are fruntea în palme. Oare la ce s-o gândi?

— Mamaie!, Breee, n-auzi?! Trenu' lu' matala nu vine la linia asta, e tomnai la cealantă. Auzi?

— Aud, aud...răspunde bătrâna trezită și speriată.

— La câte vine trenu' dă Craiova, domne? Întreabă un bărbat între două vârste, cam surd.

Dar nu-i răspunde nimeni.

În față, la aceeași linie 11, doi bărbați cară într-un căruț un ditamai frigiderul de 1.80. Măgăoaia e lipită gospodărește, cu scoci. Oamenii sunt cam bătrâni și se optintesc din două în două minute. Își trag sufletul. Au obosit. Le crapă capul de efort. Cred și eu! Stau nițel, răsuflă adânc, apoi unul dintre ei ridică frigiderul, hopa!, și-l suie în tren. Obiectul rămâne înțepenit, exact la una dintre urcări, mai precis la cea din dreapta. N-au unde să-l mai ducă, nu intră! Așa că, cine are chef să urce în tren, n-are decât să-l ocolească! Ce? Nu sunt destule uși? Șeful de tren trece pe lângă ei și se face că nu vede nimic. E așa de plictisit!

Vreau să-i filmez, dar nu știu cum dracu' apăs pe altceva, și nu reușesc. Abia de-mi iese două poze, cu familia de amărâți. O să sparg în bucăți telefonul ăsta de doi lei! Mă enervez cumplit, dar îmi trece rapid, pentru că din stânga apare o țigăncușă frumoasă, zglobie ca o manea duminicală: „Avem superunghiere și forfecuțe, avem superunghiere și forfecuțe...”.

Un vlăjgan obosit, ieșit din tură, posibil agent de pază după vestimentație, o oprește și-și cumpără o unghieră bengoasă. Retează și copitele cele mai tari!

Se trânteste apoi pe un scaun, lângă domnișoara umflată de ciocolată, și începe, tacticos, să-și taie unghiile din carne. Una, două, trei..., zece. Gata! A mai trecut o zi din viața lui.

Dulăul

Dormise prost în noaptea aia. Patul era prea moale, perna prea tare, pătura aspră și scurtă, iar prostata îi făcea figuri, ca o bestie nenorocită. Îl chinuia ca pe hoții de cai. „Dă nu te operezi io într-o zi, să vezi tu!! Perversă ce ești! Mă duc la spital, mă taie ăia și te scot, cât ai zice pește! Te dau la câini, javra aia de Miorica abia așteaptă să te halească!”

Miorica era cățelușa coanei Madlen, o fostă mezzosoprană, pensionară ca și nea Popică. Femeia locuia în blocul de peste drum și ieșea afară de trei ori pe zi cu amica ei blănoasă. „...are claustrofobie, cheri, și un naturel extremement de sensibil, o scot la aer, trebuie să facă și ea conversație cu prietenii ei, n'est-ce pas?”, o auzea pe stăpână-sa vorbind cu lăptăreasa.

Nea Popică își amenința prostata în fiecare dimineața și-i promitea c-o dă la câini, dar ea nu zicea nimic. Tăcea și-l chinuia, îl chinuia și tăcea...

Moșul se dusese la pipi de cel puțin paispe ori în noapte aia și, când să țarcăie și el, ca tot omul, ceva în closet, îl mușca o usturime, de-o simțea până-n gingii. Ce blestem!

Apropo de gingii. „Unde o fi proteza aia? Aseară era aici, pe noptieră, lângă cutiuța cu Hipazin și Captopril. Tii, 'tu-i adineaurea mă-sii! Nu pot să ies fără dinți dân casă!”

Proteza căzuse între noptieră și pat, stătea așa, înțepenită ca o idioată, rânjind la nea Popică în bătaie de joc. A scos-o cu

greu, înjurând cumplit, apoi și-a băgat-o direct în gură. Era rece și avea gust de Mecopar. Rămăsese de aseară.

A dat să se îmbrace, dar nu-și găsea budigăii, iar unul dintre papuci, stângul, dispăruse. Precis i-l luase Marcelică, motanul vecinei de la numărul 45. Cotoiul, cu blana-n doua culori și chior de un ochi, intra mereu în casă și-i fura ba mâncare, ba câte un ciorap împruțit, ba unghiera cu bumbuț verde, pe care o avea amintire din 1941 de la Fritz, un caporal neamț.

Niciodată nu-l prindea, al dracu'!, deși pusese vreo trei capcane pentru șobolani.

— Breee, pisicile e dăștepte, nu bagă botu' la capcane, le pui dăgeaba!, i-a zis Miuța, femeia care îi făcea curat în casă.

— Dăștepte pă dracu'! Ia mai taci dâן gură și spală oalele alea, că d-aia te plătesc!

Nervos și cu chef de scandal, bătrânelul și-a luat plasa cu sifoane, a tras ușa după el și-a plecat la Tudose. Țsta avea o prăvălie în coasta unui bloc vechi de lângă grădina Cișmigiu, unde vindea suc ieftin, vin vărsat (o poșircă îndoită cu apă, zicea nea Popică) și umplea sifoane.

Pe străzi, primăvara înnebunise! Fierbea sângele-n ea și cânta din toate păsările. Își pusese straiile lunii aprilie, totul în jur era verde, liliachiu, auriu, zorelele se țineau cu degetele de garduri, mușcatele sângerau pe la ferești, magnoliile străluceau ca diamantele și aerul era dulce, mirosea a sân de mamă tânără. Să tot trăiești!

Numai nea Popică, hâtru și arțăgos nu vedea nimic. Mergea pârș-pârș și se juca din nou cu proteza dentară, care făcea clic-clac-clic, singura muzică pe care o accepta atunci când se concentra. Doi dușmani avea pe lume: motanul Marcelică și pechineza Miorica. Nea Popică se gândea cum să scape de ei.

La colț însă, dădu cu ochii de madam Madlen și de cățeaua isterică. Moșul le ura cu patimă desăvârșită pe amândouă, („două cretine, și cătaua și stăpâna!”) și ar fi dat orice să nu le mai vadă niciodată. Dar n-avea ce să dea. Cel puțin așa a crezut până în ziua aia...

Miorica, „o corcitură între pechinez și dromader”, cum bine zicea Nae, poștașul, sărea la toată lumea, nu iubea pe nimeni. Lătra ca apucata, îi atârnavu balele și făcea spume la bot, de jurai c-a mâncat două kile de săpun. Dacă madam Madlen n-ar fi ținut-o în lesă, ar fi făcut zob pe oricine.

În dimineața aia, Miorica l-a văzut pe moș de la distanță și a început recitalul canin:

— Ham, ham, hem, hem, chiaaaauu, chialaaauuu.

— Huuuuoo, la oase, potaie idioată!, s-a răstit ca un viteaz nea Popică, umflându-și pieptul înainte, gata să cadă pe spate.

Miorica, nimic! Și mai abitir lătra, ziceai c-a dat strechea-n ea. Ochii i se bulbucară, gata să-i iasă din orbite, blana i se zbârlișe, colții mușcau limba, care atârna ca o cârpă roșie în vânt.

Instantaneu, s-au deschis toate ferestrele de la blocurile din jur și vecinii priveau amuzați spectacolul.

În clipa aia, lui nea Popică i-a venit ideea salvatoare. A azvârlit cât colo plasa cu sifoane, s-a pus în patru labe și a început să latre și el la Miorica.

— Ham, ham, ham, haauuuuuuu!

Nimeni nu se aștepta la așa ceva! Căteaua a rămas paralizată o clipă, a făcut de două ori: hiii, ca omul, a sughițat, gâlt, gâlt, apoi s-a smuls din mâinile stăpânei și a zbughit-o spre bulevard, ca de frica morții, schelălăind și cu lesa târâș în praf.

Nea Popică, după ea! Lătra și făcea ca toți dracii, spre distrația tuturor celor pe care i-a întâlnit în drum.

În cele din urmă, în fața clădirii Primăriei Generale, moșul a obosit și s-a oprit cu mâna la inimă. Bătea îngrozitor. Abia când a văzut că Miorica se urcă în troleul 66, s-a bucurat ca un copil.

— Gata! Am scăpat de javretă! Ajunge în Colentina. Gud bai!

Zglobiu și parcă întinerit cu 15 ani, nea Popică s-a întors la locul unde își lăsase plasa cu sifoane. Era tot acolo. A ridicat-o și s-a îndreptat voios spre Tudose, la sifonărie, ca să-i dea vestea.

Dar bucuria lui n-a ținut mult. În trei zile, căteaua a fost îndărăt. Scheuna răgușită la ușa blocului și zgâria cu laba. Madam Madlen i-a deschis imediat. Pechineza rătăcitoare s-a întors acasă! Ura! Emoția era profundă și lacrimi mari i-au năvălit